

βουλλωτικά τά, Χίος.

Ἐκ τοῦ οὗς. βουλλωτικός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκια, καθὼς καὶ βρετὸς-βρετίκια, θρέφτης-θρεφτίκια κτ.

Τὸ τέλος πάσης ἐργασίας (ἢ λ. θὰ ἐσήμαινε τὸ πρῶτον τὴν ἀμοιβὴν τοῦ σφραγίζοντος ἔγγραφα, ἡ ὁποία δίδεται εἰς τὸ τέλος).

βουλλωτός ἐπίθ. Ἀθῆν. Εὐβ. (Κονίστρ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. Χαλκ.) Πελοπ. (Μεσσ.) Πόντ. (Τραπ.) Χηλ. κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. βουλλωτός.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ φέρων σφραγίδα ὡς γνώρισμα διακριτικὸν τῆς γνησιότητός του Λεξ. Δημητρ.: Βουλλωτὸ ἀσμή-κερί. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Byzant. Zeitschr. 1,514 «βλαττίον βουλλωτὸν» ἐκ χειρογράφου Πάτμου τοῦ 1201.

2) Ὁ φέρων σφραγιδόλιθον, ἐπὶ δακτυλίου Χηλ.: Αἰνιγμ.

Δαχτυλίδι βουλλωτό, | βουλλωτό, καμαρωτό,
βρέχεται, χιονίζεται, | πάλι δαχτυλίδ' ἐναι

(ἡ οἰκία). 3) Κεκαλυμμένος, σφραγισμένος Πόντ. (Τραπ.): Βουλλωτὸν κοχλίδ'. β) Κλειστός Νάξ. (Ἀπύρανθ. Χαλκ.): Φρ. Μὲ βουλλωτὰ μάθγα ἢ ἀπλῶς βουλλωτὰ μάθγα (χωρὶς σκέψιν, χωρὶς ὑπολογισμούς, χωρὶς συζήτησιν κτ., οἷον: μὲ βουλλωτὰ μάθγα ἀγοράζω Ἀπύρανθ. βουλλωτὰ μάθγα κάνει ὅτι κι ἂν τοῦ πῆς Χαλκ.) 4) Ὁ φέρων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του κοιλότητος, ἐσοχὰς Πελοπ. (Μεσσ.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ.: Μπατανία βουλλωτὴ (τεχνικός ὄρ.) Μεσσ. Λαμπάδες βουλλωτὲς Λεξ. Δημητρ.

Β) Οὐδ. βουλλωτὸ οὗς. 1) Τὸ φαγητὸν στιφάδο (διότι κατὰ τὸν βρασμὸν του βουλλώνεται, δηλ. χρίεται μὲ ζύμην γῦρο γῦρο τὸ σκέπασμα τοῦ δοχείου διὰ νὰ μὴ γίνῃ ἐξάτμισις) Εὐβ. (Κονίστρ.) 2) Ὑφασμα σχηματίζον βούλλας, δηλ. σχήματα στρογγυλὰ ἢ τετράγωνα κοῖλα Ἀθῆν.

βουλοκόπος ὁ, Ἦπ. Πελοπ. (Λακων. Μάν.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βουλή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -κόπος < κόπτω.

Ὁ κόπτων τὰς βούλας, ἥτοι ὁ ματαιώνων τὰς σκέψεις καὶ ἀποφάσεις τῶν ἄλλων: Γνωμ. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πολὺβουλος κὶ ὁ Θεὸς βουλοκόπος («ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει») Ἦπ. Λακων. Ἀνθρώπος βουλεζάμενος καὶ Θεὸς ὁ βουλοκόπος Ἦπ. Ὁ κόσμος δίβουλος κὶ ὁ Θεὸς βουλοκόπος ἄγν. τόπ.

βούλομαι Ἀμοργ. Ἀστυπ. Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Ἦπ. Ἰθάκ. Ἴος Κάμπ. Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Λεῦκ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Πάρ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Ρόδ. Σῦρ. Χίος κ. ἄ. βούλουμι Ἦπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. Μακεδ. (Σισάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) βουλευοῦμαι Α.Ρουμελ. (Σωζόπ. Φιλιππούπ.) Ἦπ. Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Θράκ. Κορσ. Μακεδ. (Καστορ.) Πόντ. (Κερασ.) κ. ἄ. βουλευοῦμι Ἦπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ. Κοζ. Πάγγ. Σισάν.) κ. ἄ. βουλευοῦμ' Ἦπ. (Ζαγόρ.) βουλοῦμαι Νίσυρ. βουλοῦμι Θράκ. (Αἰν.) βουλευέμαι Βιθυν. Εὐβ. (Κουρ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Αἰγιάλ. Ἀράχ. Βασαρ. Ἦλ. Καλάβρυτ. Λάστ. Λεντεκ. Τρίκκ. Τριφυλ.) Τῆλ. κ. ἄ. βουλευέμι Σαμοθρ. βουλέμι Μακεδ. (Κοζ. Χαλκιδ.) βουλευοῦμαι Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἦπ. Θεσσ. Κέρκ. Μακεδ. (Φλόρ.) Στερελλ. (Παρνασσ.) βουλευοῦμι Ἦπ. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Λοκρ.) β' λειωμι Ἦπ. βούλειομαι Ἦπ. Πελοπ. (Σουδεν.) βουλίζομαι

Πελοπ. (Ἀνδρίτσ.) Ἀόρ. ἐβούλησα Πελοπ. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ.) βούλησα Θεσσ. (Χάσ.) Μεγίστ. Πελοπ. (Λάστ.) βουλήθηκα Κύπρ. Μετοχ. βουλάμενος Πελοπ. (Λακων.) βουλεζάμενος Ἦπ.

Τὸ ἀρχ. βούλομαι. Ὁ ἀόρ. ἐβούλησα κατὰ τὸ θέλησα. Ἦ μετοχ. βουλάμενος κατὰ τὰς ἄλλας εἰς -άμενος μετοχ. περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,16. Τὸ βουλεζάμενος ἐξ ἀμαρτ. τύπου βουλέζομαι.

Ἐχω κατὰ νοῦν, προτίθεμαι, σκοπῶ, ἐπιθυμῶ ἐνθ' ἄν.: Ἔτσά βούλομαι νὰ σὲ δείρω Κρήτ. Εἶντα βούλεισαι νὰ κάμης; Κύπρ. Βουλευοῦμαι νὰ πάω νὰ τὸν διῶ Φιλιππούπ. Βουλευέμαι νὰ παντρευτῶ Αἰγιάλ. Πολλὰ πράματα βούλει Σισάν. Βουλευοῦμι νὰ ξινιφιτῶ Κοζ. Ἐβουλήθης νὰ μὲ ξεκάμης Ἀπύρανθ. Βουλήθηκε νὰ πᾶ νὰ πνιγῇ Κρήτ. Βουλήθηκαμ' νὰ γειτονέφουμ' Γέν. Ἀ βουλήθῃ κ' ἔρθω καὶ σὲ πιάσω, δὲ θὰ πῶ πῶς σ' ἔκαμε μάννα Ἀπύρανθ. || Παροιμ. Τὸν ἔμαθα νὰ κολυμπᾷ, βούλειται νὰ μὲ πνίξῃ (ἐπὶ ἀγνώμονος θέλοντος νὰ βλάψῃ τὸν εὐεργέτην) Ρόδ. || Γνωμ. Ἀπὸν βούλειται νὰ κάψῃ θεμωνιγὲς τ' ἀλώγια ἐν τὰ φτάν-νει (ἐπὶ τοῦ μηχανωμένου κατ' ἄλλου κακόν τι καὶ θνήσκοντος πρὸ τῆς ἐκτελέσεως) Κύπρ. Βουλήθηκε ὁ Ὀβραιὸς νὰ καβαλλικέψῃ ἄλογο κ' ἔτυχε Σαββάτο Θράκ. Ἀνθρώπος ὁ βουλεζάμενος καὶ Θεὸς ὁ βουλοκόπος (διὰ τὴν σημ. ἰδ. βουλοκόπος) Ἦπ. || Ἀσμ.

Πολλὲς φορὲς ἀπὸ καρδιὰ βούλομαι νὰ σ' ἀφήσω καὶ ἡ ἀγάπη ἡ γκαρδιακὴ μὲ φέρει πάλι πίσω

Ἦπ.

Ἡ ὁμορφιά σου βούλειται στραὸ δειτρεῖ νὰ σιάσῃ, νερόν ἀπὸ ψηλὸν βουνὶ κάτω νὰ κατεάσῃ

Κάρπ.

Βουλευοῦμαι μιά, βουλευοῦμαι δύο, βουλευοῦμαι τρεῖς καὶ πέντε,

βουλευοῦμαι νὰ ξενιτευτῶ πολὺ μακριὰ 'ς τὰ ξένα

Ὀλυμπ.

Βουλευοῦμαι, μάννα, βούλομαι καὶ ξὰν μετανοῶζω

Κερασ.

Τρεῖς ἀντρεωμένοι βούλησαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸν Ἀδὴ Λάστ.

Τώρα κὶ ὁ ξένος βούλῃσι νὰ πάῃ 'ς τὴν καλὴν τοῦ Χάσ.

Ἀν βουλήθῃς νὰ μ' ἀρμιστῇς, μηλέα μου μὲ τὰ μῆλα, νὰ κάβκεσαι σὰν κάβκονται μέσ' 'ς τὸ λαμπρὸν τὰ ξύλα (κάβκεσαι=καίεσαι, λαμπρὸν=φωτιὰ) Κύπρ. Καὶ ἀπρος. μοῦ γεννᾶται θέλησις, μοῦ ἐρχεται ἐπιθυμία, ὄρεξις: Θὰ κάνω ὅπως μοῦ βουλειέται Ἰθάκ. Τοῦ βουλειέται κάθε τόσο καὶ μοῦ γένεται φόρτωμα αὐτόθ. Ἔτσά μοῦ βουλειέται νὰ τὴ δείρω Κουρ. Τοῦ βουλήθηκε σώνει καὶ καλὰ νὰ γίνῃ παππᾶς Ἦλ. Τοῦ β' λήθῃ νὰ πάῃ Σκῦρ. Μ' β' λήθ' κὶ νὰ τ' ἀγορεύσῃ τοῦ σπῖτ' Αἰτωλ. Ὅπουτι σ' βουλ' θῇ (ὅταν θέλῃς) Εὐβ. (Στρόπον.) Ἀμα τοῦ βουλ' θῇ ἕνα πρᾶμα, θὰ τὸ κάμ' Σκῦρ. Τῆς βουλήθη τῆς γριᾶς Κουρ. || Ἀσμ.

Βουλήθηκε τοῦ ἔρωτα νὰ ῥθῇ νὰ μὲ πειράξῃ Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Τοῦ Χάρου τοῦ βουλήθηκε πύργο νὰ θεμελιώσῃ Λευκ. Συνών. ἐπιθυμῶ, θέλω.

βουλομαχῶ, ἰδ. βουλωμαχῶ.

βούλουτια τά, Καπ. (Ποτάμ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Κλῆρος, λαχνός: Ἀσμ.

Ἀς ρίξουμε τὰ βούλουτια κὶ ὅπου κὶ ἂν πέσ' ἄς πάρῃ, ἔρριξαν καὶ τὰ βούλουτια, πέφ' 'ς σὴ βασιλοπούλλα.

